

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια: ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Ὁ Φράντζ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐγείρῃ τὸ βλέμμα πρὸς αὐτήν. Ἀπὸ τινων στιγμῶν εὐρισκεν αὐτὴν λιαν ὠραίαν, λιαν ἐπιθυμητήν. Καὶ ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του!

Δὲν ἐτόλμα οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ ἀτυχὴς συνησθάνετο ὅτι τὸ παλαιόν του πάθος ἐγκαθιδρύετο καὶ αὐτὴς δεσποτικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ τὸ βλέμμα, ὁ λόγος, πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἀπορρεῦσαι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐξέφραζεν ἔρωτα.

Καὶ ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του!

— ὦ, δυστυχεῖς, δυστυχεῖς ὅπου εἴμεθα! εἶπεν ὁ ταλαίπωρος τιμαρὸς καταπίπτων πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ κλιντήρος.

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις ἦσαν ἤδη ἐνδειξις ἀνανδρίας, ἀρχὴ ἐγκαταλείψεως, ὡσεὶ τὸ πεπωμένον δεικνύμενον πρὸς αὐτὸν τόσον ἀνηλεές εἶχεν ἀφαιρέσει παρ' αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀμύνης. Ἡ Σιδωνία εἶχεν ἐπιθέσει τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του, λέγουσα: «Φράντζ!.. Φράντζ!..» καὶ ἔμενον ἐκεῖ, ἐγγὺς ἀλλήλων, σιωπηλοὶ, φλεγόμενοι, λικνιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἔσματος τῆς κυρίας Δόβσων, ὅπερ ἐκ διαλειμμάτων ἔφθανε μέχρις αὐτῶν διὰ μέσου τῶν θάμων:

Μ' ἐτρέλαν' ἡ ἀγάπη σου

Καὶ δὲν μπορῶ νὰ γιάνωωωωω!...

Αἴφνης τὸ ὑψηλὸν σῶμα τοῦ Ρίσιλερ ὠρθώθη πρὸ τῆς θύρας.

— Ἐδῶ, Σέβη, ἐδῶ!.. ἐφώνει εἶνε εἰς τὸ περίπερον.

Καὶ ταυτοχρόνως εἰσῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς του, οὓς μεταβάς εἶχε προσκαλέσει ἐπιτηδές.

Ἐπεκράτησε στιγμὴ διαχύσεως καὶ ἀναριθμητῶν περιπτώσεων. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆ τις μὲ ποῖον προστατευτικὸν ἦθος ὁ κ. Σέβης παρετήρει τὸν εὐσωμον νέον, ὅστις ἦτο καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ὑψηλότερος αὐτοῦ.

— Λοιπόν, παιδί μου, τὸν ἠρώτα, πῶς τὰ πηγαίνεις ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ;

Ἡ κυρία Σέβη διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φράντζ εἶχε πάντοτε ἀπομείνει ἐν μέρει ὁ μέλλων γαμβρός της τὸν ἐνηγκαλίζετο. ἐνῶ ὁ Ρίσιλερ ἀδέξιος ὡς συνήθως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν παραφορὰν του, ἐχειρονόμει φορτικῶς ἐπὶ τοῦ προστόου λέγων ὅτι ἤθελε νὰ σφάξῃ πολλοὺς μύσχους σιτευτοὺς χάριν τοῦ

ἐπανακάμψαντος ἀσώτου υἱοῦ καὶ μετὰ φωνῆς θορυβώδους, ἧτις βεβαίως ἀντήχει εἰς πάντας τοὺς πλησιοχώρους κήπους, ἐκράζε πρὸς τὴν διδασκάλισσαν τῆς μουσικῆς:

— Κυρία Δόβσων, κυρία Δόβσων... τί νὰ σὰς εἰπῶ!.. εἶνε πολὺ μελαγχολικὸν αὐτὸ τὸ κομμάτι ὅπου παίζετε... Ἄς πάγῃ κατὰ διαβόλου ἢ ἐκφρασις διὰ σήμερα!.. Παίζέε μας κάτι τι φαιδρότερον, πηδητόν, διὰ νὰ χορευσω ἓνα γῦρον βαλς μαζί με τὴν κυρίαν Σέβη!...
— Ρίσιλερ, Ρίσιλερ!.. ἐτρέλλαθης γαμβρέ μου;

— Ἐλα, ἔλα, μητέρα! ἐμπρός! χόπι!..

Καὶ βιχρῆς παρέσυρεν ἐντὸς τοῦ κήπου χορευῶν στρόβιλον μὲ ἐξ κινήσεις, τὴν ἀσθμαίνουσαν πενθεράν του, ἧτις ἐσταμάτα ἀνὰ πᾶν βῆμα ὅπως ἐπαναφέρῃ εἰς τάξιν τοὺς λυομένους ἱμάντας τοῦ πῆλου τῆς καὶ τὰ τρίχαπτα τοῦ ἐπωμίου τῆς, τοῦ ὠραίου ἐπωμίου τοῦ διαπρέψαντος κατὰ τοὺς γάμους τῆς Σιδωνίας.

Ἦτο μεθυσμένος ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ ἀγαθὸς Ρίσιλερ.

Διὰ τὸν Φράντζ ὑπῆρξε μακρὰ καὶ ἀλησμόνητος ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ πλήρης ἀγωνίας. Οὐδεμίαν τῶν τέρψεων τῆς Ἀνιέρης ἐφείσθησαν, οὐδὲ τοῦ περιπάτου ἐφ' ἀμάξης, οὐδὲ τῆς ἐκδρομῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, οὐδὲ τοῦ γεύματος χαμαὶ ἐπὶ τῆς χλόης ἐν τῷ νησιδίῳ τῶν Λειμώνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον ἐν τῇ ἡδῶ, ἐν τῇ ἀντανακλάσει τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὄφειλε νὰ γελά, νὰ φλυαρῇ νὰ διηγῆται τὰ τοῦ ταξειδίου του, νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Σουέζ, περὶ τῶν ἐκτελουμένων ἔργων, ν' ἀκούῃ τὰ κρύφια παράπονα τοῦ κ. Σέβη, πάντοτε ἐξωργισμένου ἐναντίον τῶν τέκνων του, τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀδελφοῦ του περὶ τῆς ἐκτυπωτικῆς μηχανῆς. «Κυκλοτερῆς, ἀγαπητέ μου Φράντζ, κυκλοτερῆς καὶ δωδεκάγωνος.» Ἡ Σιδωνία ἄφινεν αὐτοὺς νὰ λαλῶσι καὶ ἐφαίνετο βεβηθισμένη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς. Ἐκ διαλειμμάτων ἐπρόφερε μίαν λέξιν ἢ ἐμειδία μελαγχολικῶς πρὸς τὴν κυρίαν Δόβσων, ὁ δὲ Φράντζ, μὴ τολμῶν νὰ ἰδῇ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον παρηκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ διὰ κανοῦ ὑφάσματος ὑπερραμμένου ἀλεξηλίου τῆς, τὸν κυματισμὸν τῆς ἐσθῆτός της...

Πῶς εἶχε μεταβληθῇ ἐντὸς δύο ἐτῶν! πόσον εἶχε γείνει ὠραία!

Εἶτα ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του φοβεραὶ σκέψεις. Ἐτελοῦντο ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἱπποδρομίαι εἰς Λουζάν. Ἀμαξῆαι διήρχοντο πλησίον τῆς ἰδικῆς των ψαύουσαι σχεδὸν αὐτὴν, ὀδηγούμεναι ὑπὸ γυναικῶν ἐψιμυθιωμένων περιτετυλιγμένων στενωῶς ὑπὸ πέπλων. Ἀκίνητοι ἐπὶ τῆς ἐδρας των ἐκράτουν εὐθεῖαν τὴν μακρὰν

μάστιγα με κινήσεις πληγγόνος, οὐδέν δ' ἐφάνετο ζῶν ἐν αὐταῖς εἰμὴ οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ των, οἱ προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων. Οἱ διαβάττι ἐστρέφοντο κατὰ τὴν διαχασίν των καὶ πάντα τὰ βλέμματα τὰς παρηκολούθουν ὡσεὶ παραφερόμενα καὶ αὐτὰ ἐκ τῆς φορᾶς των.

Ἡ Σιδωνία ὠμοίαζε με αὐτὰ τὰ πλάσματα. Ἦτο ἰκανὴ νὰ διευθύνῃ καὶ αὐτὴ τοιοῦτο τρόπος τὴν ἀμαξάν του Γεωργίου· διότι ὁ Φράντζ εὐρίσκειτο ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς του Γεωργίου, εἶχε πῖει τὸν οἶνον του Γεωργίου. Ὁλη ἐκείνη ἡ χλιδὴ ἐν ἣ ἐνετρώθη ἡ οἰκογένεια προήρχετο ἐκ του Γεωργίου.

Ἦτο ἐπίσχυρον, ἐξευτελιστικόν. Ἐπεθύμει νὰ τὸ φωνάζῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Ὄφειλε μάλιστα νὰ τὸ πράξῃ, ἀφοῦ ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο ἦλθεν. Ἀλλὰ δὲν ἤσθάνετο πλέον τὸ θάρρος...

Ὡ, τὸν ταλαίπωρον τιμωρόν!...

Τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δειπνῶν εἰς τὴν ἀνοικτὴν αἰθούσαν εἰς ἣν ἀνήρχετο ὁ δροσερὸς ἀήρ του ποταμοῦ, ὁ Ρίσλερ παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του νὰ ψάλῃ. Ἦθελε νὰ δειξῇ εἰς τὸν Φράντζ ὅλα τὰ νέα τῆς πλεονεκτικῆς.

Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἡ Σιδωνία ἀπεποιεῖτο μελαγχολικῶς, ἐνῶ ἡ κυρία Δόβσων ἐξετέλει τὸ προκνήκρουσμα κινουῶσα τοὺς μακροὺς δακτύλους τῆς.

— Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω τίποτε... τί θέλετε νὰ σὰς τραγωδηῆσω.

Ἐν τέλει ὅμως ὑπέκυψεν. Ὁχρᾶ, ἀπογοητευμένη, ἀφηρημένη, ὑπὸ τὴν τρέμουσαν λάμψιν τῶν κηρίων, ἅτινα ἐφάνοντο καίοντα ἀρώματα, τὸσον εὐωδιάζεν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκ τῶν λειριῶν καὶ τῶν ἰσμών του κήπου, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἄσμάτιόν τι δημοτικώτατον ἐν Λουϊζιάνῃ, ὅπερ αὐτὴ ἡ κυρία Δόβσων εἶχεν ἀντιγράψει δι' ἄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον:

Ἡ δύστηχ' ἡ Ζιζή!...

Ὁ ἔρωτας τῆς ἤπρε

Καρδίᾳ καὶ νοῦ μαζί!

Ψάλλουσα δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς δυστυχουῦς αὐτῆς Ζιζῆς, ἣτις εἶχε παραφρονῆσει ἐξ ἔρωτος ἡ Σιδωνία ἐφάνετο πράγματι πάσχουσα ἐξ ἔρωτος. Μὲ ποίαν ἔκφρασιν σπαρακτικὴν, μὲ ποίαν κραυγὴν περιστερεᾶς τραθείσης ἐπανελάμβανε τὸν τὸσον τρυφερόν καὶ μελαγχολικόν ἐκεῖνον ἐπόδόν:

Ὁ ἔρωτας τῆς ἤπρε

Καρδίᾳ καὶ νοῦ μαζί!

Καὶ αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς τιμωρὸς ἠδύνατο εὐλόγως νὰ παραφρονῆσῃ.

Ἀλλ' ὄχι. Ἡ σειρὴν κακῶς ἐξέλεξε τὸ ἄσμα τῆς. Ἀρὰ ὡς ἠκούσθη μόνον τὸ ὄνομα τῆς Ζιζῆς, τὸ πνεῦμα του Φράντζ μετεφέρθη διὰ μᾶς εἰς θλιβερόν τι δωμάτιον τῆς συνοικίας του Ἐλους, πολὺ μακρὰν τῆς αἰθούσης τῆς Σιδωνίας καὶ ἡ οἰκτίρων καρδίᾳ του ἀνεπόλη-

σε τὴν εἰκόνα τῆς νεαρᾶς Ποθητῆς Δελομπέλ, ἣτις τὸν ἠγάπα πρὸ τοσοῦτου χρόνου.

Μέχρι τῆς ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν δὲν ἀπεκάλουν αὐτὴν ἄλλως εἰμὴ μετὰ τὸ θωπευτικὸν ὄνομα Ζιζή, αὐτὴ δὲ πράγματι ἦτο «ἡ δύστηχ' ἡ Ζιζή» του ἄσματος, ἡ αἰετοπε ἐγκαταλειμμένη καὶ αἰετοπε πιστὴ ἐρωμένη. Εἰς μάτην ἐψάλλεν ἡ ἄλλη. Ὁ Φράντζ δὲν τὴν ἤκουε πλέον, οὐδὲ τὴν ἐβλεπεν. Εὐρίσκειτο ἐκεῖ πέραν, παρὰ τὴν ἑδραν, καθήμενος ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ θρανίου, ἐνθα τοσαυτὴς εἶχεν ἀγρυπνήσει ἀναμένων τὴν ἐπάνοδον του πατρός τῆς. Ναι, ἐκεῖ ἐνέκειτο δι' αὐτὸν ἡ σωτηρία, οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἢ ἐκεῖ. Ὄφειλε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ἔρωτα τῆς νεαρᾶς ἐκείνης κόρης, νὰ ριφθῇ ὀλοφύγως εἰς αὐτόν, νὰ τῆς εἶπῃ: «Παράλαβέ με!... σώσέ με!» Καὶ τίς οἶδεν! Τὸν ἠγάπα τὸσον πολὺ ἐκείνη! Ἴσως θὰ τὸν ἔσωζεν, θὰ τὸν ἰάτρειεν ἐκ τοῦ ἐγκληματικοῦ του πάθους.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ Ρίσλερ βλέπων τὸν ἀδελφόν του ἐγειρόμενον κατεσπυσμένως εὐθὺς ἀφοῦ ἔπαυσεν ὁ τελευταῖος ἐπιπόδος.

— Φεύγω... εἶνε ἀργά.

— Πῶς! δὲν θὰ κοιμηθῆς ἐδῶ; ἀλλὰ τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἐτοιμον.

— Ἐτοιμον κατὰ πάντα, προσέθηεν ἡ Σιδωνία μετὰ παραδόξου βλέμματος.

Πλὴν αὐτὸς ἀντέστη ζωηρῶς. Ἦ εἰς Παρισίους μετὰβασίς του ἦτο ἀπαρξίτητος ἕνεκα παραγγελιῶν τινῶν σπουδαιοτάτων, δι' ὧν τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει ἡ ἐταιρεία του Ἰσθμοῦ. Ἀπεπειρήθησαν πάλιν νὰ τὸν κρατήσωσιν, ἀλλ' αὐτὸς εὐρέθη εἰς τὸν ἀντιθλαμμον, διήλθε διὰ τοῦ φωτισμένου ὑπὸ τῆς σελήνης κήπου καὶ ἐνῶ ἀντήχουν ὅλοι οἱ ποικίλοι κρότοι τῆς Ἀνιέρης ἑδραμε πρὸς τὸν σταθμὸν τρέχων.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν, ὁ Ρίσλερ ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα του. Ἡ Σιδωνία καὶ ἡ κυρία Δόβσων ἔμειναν παρὰ τὰ παρὰθύρα τῆς αἰθούσης. Ἡ μουσικὴ τῆς πλησιοχώρου Λέσχης ἐφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς των ὁμοῦ μετὰ «ὦ! αἶ!» τῶν ἐρετῶν καὶ τὸν θόρυβον τῶν ὀρχήσεων ὅμοιον μετὸν ὑπόκωρον καὶ ἐρουθιμον κρότον τυμπάνου.

— Νὰ ἔνας ὅπου ἦλθε νὰ μᾶς τὰ χαλάσῃ! ἔλεγεν ἡ κυρία Δόβσων.

— ὦ! τὸν ἐτιθήσσευσα, ἀπήντησεν ἡ Σιδωνία· πρέπει ὅμως νὰ προφυλαχθῶ· θὰ με ἐπιτηρῇ ἀγρύππως τώρα... Εἶνε τὸσον ζηλότυπος! Θὰ γράψω εἰς τὸν Καζαβόννην νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ διὰ τινὰ καιρόν, σὺ δὲ αὐριον πρῶτὸ νὰ εἶπῃς εἰς τὸν Γεώργιον νὰ ὑπάγῃ νὰ μείνῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς Σαβινύ.

Γ'

Ἡ δύστηχ' ἡ Ζιζή.

ὦ πόσον ἦτο εὐδαίμων ἡ Ποθητὴ!

Ὁ Φράντζ ἤρχετο καθ' ἑκάστην καὶ ἐκάθητο

παρὰ τοὺς πόδας της, ὅπως εἰς τοὺς παλαιούς εὐτυχεῖς χρόνους, ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ θρανίου, ἀλλὰ δὲν ἐλάλει αὐτῇ πλέον περὶ τῆς Σιδωνίας.

Τὸ πρῶτὸ μόνις ἢ νεάνις ἐπελαμβάνετο τῆς ἐργασίας της ἐβλεπε τὴν θύραν διανοιγομένην ἡρέμα. « Καλημέρα, δεσποινὶς Ζιζή! » Ἐκάλει αὐτὴν τώρα μὲ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶχεν ὅτε ἦτο μικρὰ κόρη. Δὲν εἰξεύρετε δὲ μὲ πόσῃ χάριν ἔλεγεν αὐτὸ τό: καλημέρα, δεσποινὶς Ζιζή! »

Τὴν ἐσπέραν ἀνέμενον ἁμοῦ τὸν « πατέρα », ἐνῶ δὲ αὐτὴ εἰργάζετο ὁ νέος τὴν ἔκαμνε νὰ φρικῶ μὲ τὰς διηγήσεις τοῦ ταξειδίου του.

— Τί ἔχεις λοιπόν; Δὲν εἶσαι πλέον ἢ ἴδια! ἔλεγεν αὐτῇ ἡ κυρία Δελομπέλ, ἐκπληκτος διότι ἔβλεπεν αὐτὴν φαιδρὰν τοσοῦτον καὶ ἀεικίνητον. Πράγματι δὲ ἀντὶ νὰ μένη ὡς ἄλλοτε ἀδιακόπως βεβουθισμένη εἰς τὴν καθέδραν της μὲ τὴν ἐγκαρτέρησιν νέας μᾶμης, ἡ νεαρὰ χωλὴ ἡγείρετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, μετέβαιεν ὀρηκτικῶς εἰς τὸ παράθυρον ὡς νὰ ἀπέκτα ἐξαίφνης πτερά, ἐγυμνάζετο εἰς τὸ νὰ στέκη ὀρθία, εὐθυτενῆς καὶ ἡρώτα σιγὰ τὴν μητέρα της:

— Φαίνεται ἐκεῖνο — ὅταν δὲν περιπατῶ;

Ἐκείνη εὐειδοῦς μικρᾶς κεφαλῆς της, ἔνθα συνεκεντροῦτο ἕως τότε ἐν τῇ κομμώσει, ἡ φιλαρεσκία τῆς διεχύνετο ἐφ' ὅλου αὐτῆς τοῦ σώματος, ὅπως ἡ μικρὰ, λεπτὴ καὶ οὐλὴ κόμη δασάκις τὴν ἔλυνεν. Τώρα ἦτο πολὺ, πολὺ φιλάρεσκος· πάντες δὲ τὸ παρετήρουν. Καὶ αὐτὰ ἐπίσης τὰ πτηνὰ καὶ ἔντομα ἅτινα κατειργάζετο ἐφαίνοντο ἔχοντα ὅλως ἰδιαίτερον ἦθος.

Ναί, ναί! ἡ Ποθητὴ Δελομπέλ ἦτο εὐδαίμων. Ἐκείνη ἡμέρῃ ὁ Φράντζ ἔλεγεν ὅτι ἔμελλον νὰ μεταβῶσιν ὅλοι ἁμοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπειδὴ δὲ ὁ πατήρ, ὁ πάντοτε τόσο ἀγαθὸς καὶ μακροθύμος ἠδύοχησε νὰ συγκατατεθῇ ὅπως ἀπολαύσωσιν αἱ γυναῖκες μιᾶς ἡμέρας ἀπουσίαν ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες τὴν πρῶταν μιᾶς Κυριακῆς.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πόσον ὠραῖος ἦτο ὁ καιρὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὅτε ἡ Ποθητὴ ἦνοιξε τὸ παράθυρον ἀπὸ τῆς ἔκτης ὥρας καὶ διὰ μέσου τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης εἶδε τὸν ἥλιον ἤδη θερμὸν καὶ φωτεινὸν καὶ ἀνελογίσθη τὰ δένδρα, τοὺς ἀγρούς, τὰς ὁδοὺς, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην φύσιν, ἣν δὲν εἶχεν ἴδει πρὸ πολλοῦ καὶ ἣν ἔμελλε νὰ ἴδῃ ἐρειδόμενη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Φράντζ, τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τοὺς κρουομένους κώδωνας τῶν νῶν, τοὺς διαφόρους κρότους τῶν Παρισίων ἀνερχομένους ἤδη ἀπὸ τοῦ λιθοστρώτου, τὴν φαιδρότητα τῆς Κυριακῆς, τῆς ἐορτῆς ταύτης τῶν πτωχῶν, ἣτις ἀγλαΐζει ὡς καὶ αὐτὰς τὰς παρεΐας τῶν ἀνθρακίων, ὅλην τὴν ἡὺ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης πρωΐας ἀπεγεύθη ἡ νεάνις ἐπὶ μακρόν, μετὰ τρυφῆς.

Τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας ὁ Φράντζ εἶχε κομίσει πρὸς αὐτὴν ἐν ἀλεξήλιον, κομψόν, μὲ λαβὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος. Ἐνεδύθη καὶ ἐκαλλωπίσθη λίαν ἐπιμελῶς ἀλλ' ἀπλοῦστατα, ὡς ἐμπρέπει εἰς νεάνιδα πτωχὴν ἣτις ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ἐπιδειχθῇ. Ἐν τούτοις ἡ πάσχουσα νεάνις ἦτο ἀξίεραστος.

Τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς ὁ Φράντζ ἀφίκετο ἐπ' ὀχλήματος ὅπερ εἶχε μισθώσει δι' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἀνῆλθε διὰ νὰ παρκαλέθῃ τοὺς προσκεκλημένους του. Ἡ δεσποινὶς Ζιζή κατῆλθε φιλαρεσκῶς μόνη, ἐρειδουμένη ἀφόβως ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου. Ἡ κυρία Δελομπέλ ἤρχετο ὀπισθὲν τῆς ἐπιτηροῦσα αὐτὴν. Ὁ δὲ ἐνδοξὸς ἠθοποιὸς μὲ τὸ ἐπανωφόριον ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μετὰ τοῦ νέου Ρίσερ ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Τί ὠραῖος ἦτο ὁ ἐφ' ἀμάξης δρόμος, τί ὠραία ἡ ἐξοχὴ, τί ὠραῖος ὁ ποταμὸς, τί ὠραῖα τὰ δένδρα! . . .

Εἰς μάτην ἠθέλετε ἐρωτήσῃ αὐτὴν ποῦ ἦτο ἡ Ποθητὴ οὐδέποτε τὸ ἔμαθεν. Θὰ σὰς ἀπῆντα μόνον ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο λαμπρότερος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἢ ὅπουδ' ἦποτε ἄλλου, τὰ πτηνὰ φαιδρότερα, τὰ δάση σκιερώτερα· καὶ δὲν ἐψεύδετο.

Κατὰ τὴν παιδικὴν της ἡλικίαν εἶχεν ἀπολαύσει τινῶν τοιούτων εὐφροσύνων ἡμερῶν καὶ μακρῶν ἐξοχικῶν περιπάτων. Βραδύτερον ὅμως ἡ διηνεκὴς ἐργασία, ἡ πενία, ἡ καθιστικὴ ζωὴ ἢ τόσο ἀγαπητὴ εἰς τοὺς πάσχοντας τὴν ἐκράτου ἀκίνητον εἰς τὴν γηραιάν συνοικίαν τῶν Παρισίων ἔνθα κατῶκει καὶ τῆς αἰ ὑψηλαὶ στέγαι, τὰ παράθυρα μὲ τοὺς σιδηροὺς ἐξώστας των, αἱ καπνοδόχοι τῶν ἐργοστασίων μὲ τὸ ἐρυθρὸν χροῶμα τῶν κινουργῶν πλίνθων των, ὅπερ ἐφαίνετο ζωηρότερον ὡς ἐκ τῆς γειτνιασεως τῶν μελανῶν τοίχων τῶν ἐγγύς ἱστορικῶν μεγάρων, ταῦτα πάντα ἀπετέλουν δι' αὐτὴν ὀρίζοντα πάντοτε ὅμοιον καὶ ἐπαρκῆ. Ἀπὸ καιροῦ ἄλλα δὲν ἐγίνωσκεν ἄνθη ἢ τὰ φυόμενα ἐντὸς τῶν παρὰ τὰ παράθυρά της ἀνθοδοχείων καὶ ἄλλα δένδρα ἐκτὸς τῶν ἀκακίων τοῦ ἐργοστασίου Φρομῶν διαφαινομένων μακρόθεν ἐντὸς τοῦ καπνοῦ.

Πόσον λοιπόν ἡ καρδιά της ὑψράνθη ὅτε εὐρέθη ἐν πλήρει ἐξοχῇ! Ἐλαφρὰ χάρις εἰς τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν ἐμφυχωθεῖσαν νεότητά της μετέπιπεν ἀπὸ θάμβους εἰς θάμβος, κροτοῦσα τὰς παλάμας, ἐκφέρουσα μικρὰς κρυγὰς ὡς πτηνόν· καὶ αἰ ὄρμαι τῆς ἀφελοῦς περιεργείας της ἀπέκρυπτον τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ βαδίσματός της. Ἀναντιρρήτως πλέον ἐκεῖνο δὲν ἐφαίνετο πολὺ. Ἄλλως τε ὁ Φράντζ ἦτο αἰετοπτεροῦ παρῶν, ἔτοιμος νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, νὰ τῆς δίδῃ τὴν χεῖρα ὅπως ὑπερβῇ χανδάκιόν τι, μὲ τὴν προθυμίαν, μὲ βλέμμα τόσο τρυφερόν! Ἡ ἐξαισιος ἐκείνη ἡμέρα παρῆλθεν ὡς ὄπτασις. Τὸ εὐρύ

κυανούν στερέωμα ἀτμωδῶς κυμαινόμενον διὰ μέσου τῶν κλάδων, ἢ παρὰ τὰ δένδρα ἐκτεινομένη χλοερά ἐπιφάνεια, ἢ σκεπομένη καὶ μυστηριώδης, ἔνθα τ' ἄνθη φύονται εὐθύτερα καὶ ὑψηλότερα, τὸ δὲ χρυσιζόν βύον ὁμοιάζει μὲ ἀκτίνας ἡλίου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν δρυῶν, ἢ φωτεινὴ ἐκπληξίς τῶν ἐξαίθρων, τὰ πάντα, μέτρι καὶ αὐτῆς τῆς κοπώσεως ἢν παράγει ὀλοκλήρου ἡμέρας περιπλάνησις εἰς τὸ ὑπαιθρον τὴν ἔθελξαν καὶ τὴν κατεγοήτευσαν.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐκ τῆς ἐσχρατίας τοῦ δάσους εἶδεν ὑπὸ τὸ φθίνον φῶς τῆς ἡμέρας τὰς λευκάς ὁδοὺς διεσπαρμέναις εἰς τὴν πεδιάδα, τὸν ποταμὸν ὡς ταινίαν ἀργυρᾶν καὶ ἐκεῖ πέραν, ἀναμέσον δύο λόφων ὀμιχλώδη μάζαν ἀποτελουμένην ἐκ φαιῶν στεγῶν καὶ ὀξειῶν κορυφῶν καὶ θόλων, ἥτις, ὡς εἶπον αὐτῇ, ἦσαν οἱ Παρίσιοι, ἀπεκόμισε δι' ἑνὸς βλέμματος εἰς μίαν γωνίαν τῆς μνήμης τῆς ὅλην ἐκείνην τὴν ἠνθισμένην, τὴν μεμυρωμένην ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν λευκακωνθῶν τοῦ Ἰουνίου τοπογραφίαν, ὡς νὰ μὴ ἔμελλε οὐδέποτε πλέον, οὐδέποτε νὰ τὴν ἐπανίδη.

Ἡ ἀνθοδέσμη ἦν ἐκόμισεν ἐκ τῆς ὠραίας ταύτης ἐκδρομῆς τῆς ἐπλήρου εὐωδίας τὸ δωμάτιόν τῆς ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Ἀνεμιγνύετο ἐν αὐτῇ μεταξὺ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ἰων πληθῶς ἀνθῶν ἀκατονομάστων, ἐκ τῶν ἀνθῶν ἐκείνων τῶν ταπεινῶν, ἅτινα ἐκ πλανήτων σπόρων φυόμενα βλαστάνουσι τῆδε κάκεισε παρὰ τὴν ὁδόν.

Βλέπουσα τοὺς λεπτοφυεῖς αὐτῶν κάλυμα ὠχροκυάνους, ἐρυθρούς, ἔχοντας πάντας τὰς λεπτάς ἀποχρώσεις ἄς τὰ ἄνθη ἐφεύρον πρὸ τῶν ζωγράφων, πολλάκις κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν ἢ Ποθητῆ ἐξετέλεσεν ἐκ νέου νοερώς τὴν ἐκδρομὴν τῆς. Τὰ ἰα ὑπενευμίζον αὐτῇ τὸ μικρὸν βρουσκεπέδες ὕψωμα, ὅπου τὰ ἔδρευεν ἐνῶ τὰ δάκτυλά τῆς ἀνεμίγνυτο μετὰ τῶν τοῦ Φράντζ ὅτε τ' ἀνεζήτουν ὑπὸ τὰ φύλλα. Τὰ μεγάλα ἐκείνα ὑδροχαρῆ ἄνθη ἐκόπησαν παρὰ τὸ χεῖλος τάφρου, ὑγρὰς ἀκόμη ἐκ τῶν χειμερινῶν βροχῶν, διὰ νὰ φθάσῃ δὲ μέχρις αὐτῶν ἐδέησε νὰ στηριχθῆ ἰσχυρότερον ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Φράντζ. Πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐνῶ εἰργάζετο. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἐσπινθηροβόλει τὸ πτέρωμα τῶν κολιβρίων ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ εἰσερχομένου διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἡλίου. Τὸ ἔαρ, ἢ νεότης, τὰ ἄσματα, τὰ ἀρώματα μετεμόρφουν τὸ μελαγχολικὸν ἐκείνο ἐργαστήριον τοῦ πέμπτου πατώματος καὶ ἡ Ποθητῆ ἔλεγε σοβαρῶς πρὸς τὴν κυρίαν Δελομπέλ ὡσφραϊνομένη τὴν ἀνθοδέσμη τῆς φίλου τῆς.

— Παρετήρησε, μαμά, πόσον πολὺ εὐωδιάζουν ἐφέτος τὰ ἄνθη;

Καὶ ὁ Φράντζ ἐπίσης ἤρχιζε νὰ διατελῆ ὑπὸ

τὴν γοητείαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ δεσποινίς Ζιζὴ κατελάμβανε τὴν καρδίαν τοῦ ἀποδιώκουσα καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν τῆς Σιδωνίας. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ ταλαίπωρος τιμωρὸς ἔπραττε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο πρὸς τοῦτο. Κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας εὐρίσκετο πλησίον τῆς Ποθητῆς προσκολλώμενος εἰς αὐτὴν ὡς παιδίον. Οὐδ' ἐφ' ἅπαξ ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀνιέρην. Ἡ ἄλλη προὔζει εἰς αὐτὸν ἀκόμη πολὺν φόβον.

— Δὲν θὰ ἔλθῃς λοιπὸν ἐκεῖ πέραν; . . . ἢ Σιδωνία σὲ θέλει, ἔλεγεν αὐτῷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀγαθὸς Ρίσιερ, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐργοστάσιον ὅπως τὸν ἴδῃ. Ἄλλ' ὁ Φράντζ δὲν ἐνέδιδε προφασιζόμενος διαφόρους ὑποθέσεις ὅπως ἀναβάλλῃ πάντοτε τὴν ἐπίσκεψιν διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἐξηπάτα οὕτω εὐκόλως τὸν Ρίσιερ πλέον ἢ ποτὲ ἀψησολημένον εἰς τὴν ἐκτυπωτικὴν μηχανὴν του, ἥς εἶχεν ἀρχίσει τὴν κατασκευὴν.

Ὅσακις ὁ Φράντζ μετέβαινε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὁ γηραιὸς Σιγισμόνδος τὸν παρεμόνευε κατὰ τὴν διάβασίν του, περιεπάτει μετ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐξω ἄνευ ἐπενδύτου, μὲ τὴν γραφεῖδα καὶ τὸ κονδυλομάχαιρον εἰς τὴν χεῖρα. Ἐτῆρει τὸν νέον ἐνήμερον ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐργοστασίου. Ἀπὸ τίνος καιροῦ τὰ πράγματα ἔβαινον καλλίτερον, ὡς ἐφαίνετο. Ὁ κύριος Γεώργιος ἤρχετο τακτικῶς εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ μετέβαινε ὅπως κατακλιθῆ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς Σαβινύ. Δὲν παρουσιάζοντο πλέον εἰς τὸ ταμεῖον λογαριασμοὶ πρὸς ἐξόφλησιν. Ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι καὶ ἡ κυρία ἐκεῖ πέραν διῆγε σωφρονέστερον.

Ὁ ταμίας ἐθριάμβευεν.

— Βλέπεις, παιδί μου, ἔλεγεν, ὅπου ἔκαμα κλά νὰ σὲ εἰδοποιήσω; Ἦρκεσε μόνῃ ἢ ἀφίξις σου ὅπως ἐπαναφέρῃ τὰ πάντα εἰς τάξιν. Ἄδιάφορον ὅμως! προσέθηκεν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ παραφερόμενος ἐκ τῆς συνηθείας του . . . δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην.

— Μὴ φοβῆσαι, κύριε Σιγισμόνδε, εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ! ἔλεγεν ὁ τιμωρὸς.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς ἀκόμη, αἶ, φίλτατέ μου Φράντζ;

— Ὅχι, ὄχι ἀκόμη! . . . Ἐχω μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν νὰ τελειώσω πρότερον.

— Ἄ! τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἡ σπουδαία ὑπόθεσις τοῦ Φράντζ ἦτο τὸ συνεικισίον του μὲ τὴν Ποθητὴν Δελομπέλ. Δὲν εἶχεν ὀμιλήσει ἀκόμη περὶ τούτου εἰς κανένα, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἄλλ' ἢ δεσποινίς Ζιζὴ καὶ θὰ εἶχε μαντεύσει διότι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο φαιδροτέρα, εὐειδεστέρα, ὡς νὰ προέβλεπεν ὅτι ταχέως ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἢ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ εἶχεν ἀνάγκη ὅλης αὐτῆς τῆς χάρας καὶ τῆς καλλονῆς.

Ἦσαν μόνον εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐν ἀπόγευμα

Κυριακῆς. Ἡ κυρία Δελομπέλ εἶχεν ἐξέλθει ὑπερήφανος διότι ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ φανῆ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μεγάλου αὐτῆς συζύγου καὶ ἀφήσασα τὸν φίλον Φράντζ πλησίον τῆς θυγατρὸς τῆς διὰ συντροφίαν. Ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένος, μὲ ἦθος ἐορτάσιμον διακεχυμένον ἐφ' ὄλου αὐτοῦ τοῦ σώματος ὁ Φράντζ εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην φυσιογνωμίαν παράδοξον, δειλὴν ἐνταυτῶ καὶ ἀποφοριστικὴν, συγκεκινημένην καὶ ἀξιοπρεπῆ, ἐκ μόνου δὲ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ τὸ μικρὸν χαμηλὸν θρανίον ἐποθετήθη ἐγγὺς τῆς καθέδρας, ἡ τελευταία αὐτῆ ἠννόησεν ὅτι ἐμελλε νὰ κάμῃ σοβαρὰν ἐκμυστήρευσιν, ἐν μέρει δὲ ἐμάντευσε καὶ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἡ συνδιάλεξις ἤρχισε κατ' ἀρχὰς διὰ διαφορῶν λόγων διακοπτομένων κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ μακρῶν διαλειμμάτων σιγῆς, ὅπως καθ' ὄδον σταματᾷ τις εἰς ἕκαστον σταθμὸν ὅπως ἀναπαυθῆ ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας.

— Ὁραῖος καιρὸς σήμερον.

— Ὡ ναί, πολὺ ὄραῖος.

— Ἡ ἀνθοδέσμη ἐξακολουθεῖ νὰ εὐωδιάζῃ πολὺ.

— Ὡ, πάρα πολὺ!..

Ἐνῶ δὲ ἀπήγγελλον τὰς ἀπλὰς ταῦτας λέξεις, αἱ φωναὶ τῶν ἦσαν συγκεκινημέναι ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ εἴπωσι πρὸς ἀλλήλους μετ' ὀλίγον.

Τέλος τὸ μικρὸν χαμηλὸν θρανίον ἐπλησίασεν ὀλίγον τι ἐγγύτερον πρὸς τὴν καθέδραν διασταυροῦντες δὲ τὰ βλέμματα καὶ συνενοῦντες τὰς χεῖρας οἱ δύο νέοι ἀπεκάλεσαν βραδέως, λίαν ταπεινῆ τῆ φωνῆ ἀλλήλους διὰ τοῦ ὀνόματός των:

— Ποθητῆ!

— Φράντζ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ἦτο κτύπημα ἐλαφρὸν χειρὸς φερούσης κομψὰ χειρόκτια, ἧτις φοβεῖται μὴ ρυπωθῆ ἐκ τῆς ἐλαχίστης ἐπαφῆς.

— Ἐμπρός!.. εἶπεν ἡ Ποθητῆ μετ' ἐλαφροῦ κινήματος δυσχερεσκείας. Καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Σιδωνία ὄραία, φιλάρεσκος, προσηνής. Ἦρχετο νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαπητὴν τῆς Ζιζὴν, νὰ τὴν φιλήσῃ διαβατικῶς. Πρὸ καιροῦ εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἡ παρουσία τοῦ Φράντζ ἐφάνη ἐκπλήξασα αὐτὴν ἀρκετά, ὅλη δὲ κατεχομένη ὑπὸ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ συνομιλῆ μετὰ τῆς παλαιᾶς τῆς φίλης, μόλις σχεδὸν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτόν. Μετὰ τὰς διαχύσεις, τὰς θωπείας, τὰς εὐχαρίστους συνομιλίας περὶ τοῦ παρελθόντος, ἠθέλησε νὰ ἐπανίδῃ τὸ παράθυρον τοῦ μεσαναβάθρου, τὴν κατοικίαν τῶν Ρίσελρ. Ἐτέρπετο ἰσπανοειδῶς ἐκεῖ τὴν ζωὴν τῆς νεότητός τῆς.

— Ἐνθυμεῖσαι, Φράντζ, ὅταν ἐγώ, ὡσὰν μικρὰ πριγκίπισσα Κολιβρίου εἰσπρηχόμην εἰς τὸ δωμάτιόν σου μὲ τὸ κεφαλάκι στολισμένον ὑπερηφάνως διὰ διαδήματος ἐκ πτερῶν πτηνῶν;

Ὁ Φράντζ δὲν ἀπήντα. Ἦτο πολὺ συγκεκινημένος καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Προήσθηνετο ὅτι χάριν αὐτοῦ, χάριν αὐτοῦ καὶ μόνον ἤρχετο ἡ γυνὴ ἐκείνη, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν κατακτῆσῃ ἐκ νέου, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀνήκῃ εἰς ἄλλην, καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐβλεπε μετὰ τρόμου ὅτι δὲν ἀπητειτο νὰ καταβάλλῃ μεγάλας προσπάθειας. Εὐθὺς ὡς τὴν εἶδεν εἰσερχομένην ἡ καρδιὰ τοῦ ἡγχαλωτίσθη πάλιν.

Ἡ Ποθητῆ οὐδὲν ὑπόπτειεν. Ἡ Σιδωνία εἶχε τὸ ἦθος τόσον εἰλικρινὲς τόσον φιλικόν! Ἄλλως τε αὐτοὶ ἦσαν πλέον ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἔρωσ ἀνάμεσόν των.

Ἐν τούτοις ἡ νεκρὰ χολὴ ἔσχεν ἀρίστην τι προαίσθημα περὶ τῆς συμφορᾶς τῆς ὅτε ἡ Σιδωνία ἤδη παρὰ τὴν θύραν εὐρισκομένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ ἐστράφη ἀμελῶς καὶ εἶπε πρὸς τὸν γυναικάδελφόν τῆς:

— Ἀλήθεια, Φράντζ, μ' ἐπεφόρτισεν ὁ Ρίσελρ νὰ σὲ πάρω νὰ δειπνήσωμεν. θὰ ὑπάγωμεν νὰ παραλάβωμεν καὶ αὐτὸν διερχόμενοι ἐκ τοῦ ἐργοστασίου.

Εἶτα μετὰ χαριστάτου μειδιήματος προσέθηκε:

— Ὅα μᾶς τὸν ἀφήσῃς, αἱ, Ποθητῆ!.. Μείνε ἡσυχος, θὰ σοῦ τὸν ἀποδώσωμεν!

Καὶ αὐτὸς ὁ ἀχάριστος ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀπέλθῃ!

Ἀπῆλθε χωρὶς νὰ διστάσῃ, χωρὶς νὰ στραφῆ ἀπαξ, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ ὡς ὑπὸ μανιώδους θαλάσσης. Καὶ οὐδὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὐδὲ τὰς ἐπακολούθους, οὐδὲ ποτὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ καθέδρα τῆς δεσποινίδος Ζιζῆς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τί σπουδαῖον εἶχε νὰ ἐκμυστηρευθῆ πρὸς αὐτὴν τὸ χαμηλὸν θρανίον.

Δ'.

Ἡ αἴθουσα τῶν ἐπιβατῶν.

«Ἔστω! ναί, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, πλέον ἢ ποτὲ καὶ διὰ παντός!..

Πρὸς τί ν' ἀγωνιζώμεθα καὶ νὰ ἀνθιστάμεθα; Τὸ ἐγκλημα ἡμᾶς εἶνε ἰσχυρότερον ἡμῶν; Καὶ ἔπειτα, εἶνε ἀρὰ γε πράγματι ἐγκλημα ν' ἀγαπώμεθα; Ἡμεῖθαι προωρισμένοι ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον δὲν ἔχομεν τάχα τὸ δικαίωμα νὰ συνενθώμεν καίτοι ὁ βίος μᾶς ἀπεχώρισεν; Ἐμπρός, ἔλα! Τετέλεσται, θ' ἀναχωρήσωμεν αὐριον τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυών, τὴν δεκάτην ὄραν... Ὅα ἀγοράσω τὰ εἰσιτήρια καὶ θὰ σὲ περιμένω...

ΦΡΑΝΤΖ

(Ἐπεταὶ συνέχεια).